

rast tulleb ikka üksford sinno leikusse aeg.
Sedda wáhhemat kasso ja náád, sedda su-
remaks lähháb sinno hea teggo.

Kuramaal on weike Jrbe Kirrifo peat
üks Róster, kes párrimees isse, nimmega
Pritso, se on, ni kaua kui ta Tontangi
ranna áres elland, jo monda sadda inmi-
mest merrest psástuud. Agga sepárrast, et
ta isse mitte jutto sest ei teind, ei arwand
ka teised sedda sureks. Siiski ei tóddis-
nend temma árra, neile appi minnes,
kes háddas ollid.

Nelli páwa, enne Mihkli páwa, nelja
aasta ees, olli jälle seal Tontangi ranna
áres hirmus kange tuul, et mitto kauba
laewad hukka láksid, ja piisat inimessi ja
kaupa said peástatud — igga abbi náitis
nurja minnema. Ommeti need, kes said
peástatud tánnago se eest sedda Tontangi
üllewaatja Herrat Wagnerit, ja sedda
Sikkertári Peitleri Herrat, kes siiski mitte
árrawássisid, nende háddalistele abbi pak-

kumast — nisugguste meeste nimmed peab
keik ma ilm kuulda sama.

Agga kahhe laewa rahwas sai ükspäi-
nis selle jo nimmetud Jrbe Róstri lábbi
peástatud. Need kaks laewa ollid nenda
hukka láinud, et úhhest agga taggumenne
ots wee!, lanede wahhel, wihta ja rahhe
sao lábbi, male paistis — ja jenna ollid
keik need póggenend, kes weel ellasid.

Ranna ja kallamehbed ollid seal, sedda
waatmas; agga ei ükski usaldand nende
weike kallapatidega appi minna; sest laned
loid wággá kórgeste, ja tuul tahtis kuuwa
ma pealt mahha aiada. Woib kíl arwa-
ta, mis nende sáddamed tundsid, kes seal
surma háddas ollid — igga filmapiitmel
áhwardas merri neid árraneida, ja ei úhhegi
nou móund ennani. Kíl sunniti, kíl aeti,
kíl lubbati — ei ükski jutgend appi min-
na. Siis astus Jrbe Róster Pritso wál-
ja, ja ütles: „minna tahhan need waesed
peásta ehk surra!“ ja kutsus teisi omma